

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Evy Hudobovej, v právnej veci žalobcu: **D.**, s.r.o., Z.X., V.M., Č., zast. JUDr. D.D., advokátom, ul. K.X., P.B., proti žalovanému: **V.**, s.r.o., K.X., P.B., IČO: X., zast. JUDr. I.P., advokátom, K.X., P.B., **o zaplatenie 152.686,- Sk s prísl.**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. mája 2007 č.k. 20 Cb 19/2004-99, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. mája 2007 č.k. 20 Cb 19/2004-99 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi trovy odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 152.686,- Sk s 13% ročným úrokom od 19. marca 2003 do 31. decembra 2003 a 12% úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2004 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 54.652,70 Sk.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom na začatie konania sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť 152.686,- Sk s príslušenstvom a trovy konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že predchodca žalobcu (D.K.) na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 18. marca 2003, prenechal žalovanému sumu 152.686,- Sk pri podpise zmluvy. Žalovaný sa zaviazal

predmetnú sumu vrátiť do 31. decembra 2003 s dohodnutým ročným úrokom 15%. Žalobca nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 6. mája 2003.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil, že predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 152.686,- Sk, ktoré boli žalovanému poskytnuté jednorázovo pri podpise zmluvy, a ktoré bol povinný vrátiť do 31. decembra 2003. Zároveň si dohodli i ročný úrok 15% a v prípade omeškania i úrok z omeškania 0,1% z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

Zo zmluvy o postúpení pohľadávok mal súd za preukázané, že D.K. ako postupiteľ postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi ako postupníkovi a žalovanému bola táto skutočnosť oznámená 7. mája 2003.

Z výpisu z obchodného registra súd zistil, že za žalovaného, ako spoločnosť s ručením obmedzeným, konajú v jeho mene konatelia, a to každý samostatne, z čoho vyplýva, že konateľ spoločnosti J.V. bol oprávnený konať v mene spoločnosti samostatne.

Podľa § 133 ods. 3 Obch.Z. obmedziť konateľské oprávnenia, môže iba spoločenská zmluva alebo valné zhromaždenie, takéto obmedzenia sú však neúčinné voči tretím osobám. Z uvedeného súd vyvodil, že spoločnosť zaväzujú aj také úkony konateľov, ktoré boli urobené v rozpore s internými pravidlami, pričom v takomto prípade je spoločnosť oprávnená uplatniť svoje práva voči konateľom, ktorí konali v rozpore so spoločenskou zmluvou alebo rozhodnutím valného zhromaždenia.

Súd v konaní vypočul ako svedka D.K., z ktorej výpovede zistil, že uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke dňa 18. marca 2003 a peniaze aj reálne odovzdala konateľovi žalovaného, pričom o obmedzení jeho konateľských oprávnení nevedela.

Súd preskúmal zmluvu o pôžičke zo dňa 18. marca 2003 a konštatoval, že spĺňa všetky zákonné náležitosti a zmluvné strany boli povinné sa ňou riadiť, čo sa týka základu nároku, pokiaľ ide o úrok a úrok z omeškania, bol dojednaný v rozpore so zákonom. V predmetnej veci sa pri rozhodovaní súd riadil režimom Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o úrok z pôžičky a úrok z omeškania, súd dospel k názoru, že výška úroku je v rozpore resp. presahuje hranicu určenú podľa § 517 ods. 2 Obč.Z. a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., preto výšku úroku z omeškania priznal od 1. januára 2004 vo výške 12% (pri diskontnej sadzbe 6%) a vo zvyšku zamietol. Taktiež úrok z pôžičky priznal do výšky 13% od 19. marca 2003 do 31. decembra 2003 (dvojnásobok platnej diskontnej sadzby) a vo zvyšku zamietol.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako vyplýva z výroku rozsudku.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie podaním zo dňa 3. júla 2007.

V odôvodnení odvolania uviedol, že i keď prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie, ale vyvodil nesprávny právny záver, ktorý oprel o to, že J.V., ako konateľ spoločnosti, mohol pri prijímaní pôžičky konať za spoločnosť žalovaného samostatne. Žalovaný zastáva názor, že pán V. uzavrel zmluvu o pôžičke dňa 9. januára 2004 t.j. v čase, keď už nebol konateľom spoločnosti, nakoľko ho ako konateľ bol na valnom zhromaždení dňa 14. októbra 2003 odvolaný z funkcie. Súd však žalovaným namietané skutočnosti nevyhodnotil. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné a v rozpore so skutočnosťou. Zmluva o pôžičke bola uzavretá dňa 18. marca 2003 a pohľadávka z nej bola postúpená dňa 6. mája 2003, o čom bol žalovaný oboznámený dňa 7. mája 2003. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po prejednaní odvolania podľa ust. § 214 ods. 1 O.s.p., dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti právneho názoru vysloveného súdom prvého stupňa, ktorý rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom.

Žalovaný na základe zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 18. marca 2003 prevzal od p. D.K. sumu 152.686,- Sk. V predmetnej zmluve si jej účastníci dohodli vzájomné práva a záväzky. V zmluve bola dohodnutá i lehota vrátenia pôžičky do 31. decembra 2003. Dňa 6. mája 2003, došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej pôžičky na žalobcu, pričom táto skutočnosť bola žalovanému oznámená. Žalovaný nepreukázal, že by záväzok z predmetnej zmluvy splnil.

Žalovaného námietka vznesená v odvolaní sa týkala toho, že J.V. podpísal predmetnú zmluvu 9. januára 2004, pričom ju už nemohol podpísať, pretože už nebol konateľom. Túto skutočnosť však žalovaný nepreukázal.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, vyslovil názor, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci a následne z neho vyvodil správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k názoru, že rozsudok v napadnutej časti je vecne správny preto ho podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Žalobcovi trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich nevyčísľil, ani o ich náhradu nepožiadala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 17. júna 2008

JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: